

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/57/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112010838
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3112010838.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Ondreja Gáboríka prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. septembra 2013 odvolanie obžalovaného

L. G.

nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom K. - I., Z.h XXX/XX, prechodne bytom K., V. X/B,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 3T/75/2012-82 zo dňa 23.04.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 3T/75/2012-82 zo dňa 23.04.2013 bol obžalovaný L. G. uznaný vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Tr. zák., pretože ako konateľ spoločnosti X. O. 1, IČO: 44818513 v Trenčíne bližšie nezistený letný deň roku 2010 po uzavretí ústnej dohody o sprostredkovaní kúpy nehnuteľnosti s D.. F. F. prevzal od neho ako depozit na kúpu nehnuteľnosti sumu vo výške 50.000,- Eur, pričom sa zaviazal sprostredkovať uzavretie kúpnej zmluvy na nehnuteľnosť do 23.08.2010, k čomu však v uvedenom termíne nedošlo, nakoľko zložené finančné prostriedky spotreboval a minul pre vlastnú potrebu, čím takýmto svojím konaním spôsobil poškodenému D.. F. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. - I., X. X. XX/XX, celkovú škodu vo výške 50.000,- Eur.

Bol za to odsúdený podľa § 213 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu podmienenečne odložil na skúšobnú dobu 2 rokov, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe a uloženia povinnosti nahradiť poškodenému spôsobnú škodu. Podľa § 287 ods. 1, 2 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný k povinnosti nahradiť poškodenému D.. F. F. škodu vo výške 50.000 €.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože hneď po jeho vyhlásení bol na hlavnom pojednávaní napadnutý odvolaním obžalovaného. V písomných dôvodoch odvolania vypracovaných obhajcom obžalovaného je namietané, že súd prvého stupňa pochybil, pokiaľ obžalovaného uznal vinným z predmetného skutku. Podľa jeho názoru nedošlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery, pretože nebolo preukázané, že obžalovaný spáchal trestný čin v priamom úmysle, teda, že si chcel úmyselne prisvojiť zverenú peniaze. Nebolo preukázané ani to, že by úmyselne vylákal peniaze od poškodeného. Obžalovaný naďalej vykonával svoju podnikateľskú aktivitu, aby mohol splatiť svoj zmluvný záväzok a v žiadnom

prípade nerátal s trestnou eventualitou svojho konania. Trestné právo pôsobí ako ultima ratio, teda posledná inštancia, keď nápravu protiprávneho stavu nemožno dosiahnuť iným prostriedkom nápravy v inom odvetví oblasti súkromného práva a dôvody, ktoré poškodeného viedli k podaniu trestného stíhania sú čisto ekonomické a vypočítavé. Obžalovaný ďalej v doplnených dôvodoch tohto odvolania namietal, že hoci bol v konaní pred súdom prvého stupňa zastúpený obhajcom, išlo o rýdzo formálnu obhajobu. Ním zvolený obhajca však v konaní pred súdom prvého stupňa nepostupoval náležite a na rozhodujúcom hlavnom pojednávaní dňa 23.04.2013 nebol obhajca prítomný a svoju neúčasť žiadnym spôsobom neospravedlnil. Z tohto dôvodu obžalovaný nevedel, ako má reagovať na priebeh pojednávania, keďže práve na uvedenom pojednávaní bol vykonaný aj výsluch rozhodujúceho a súčasne jediného svedka, ktorému vzhľadom na absenciu obhajcu nevedel klásť náležité otázky. Tým pádom nemohol náležite realizovať ani záverečnú reč. Súd prvého stupňa teda pochybil, keď toto hlavné pojednávanie vykonal v neprítomnosti jeho zvoleného obhajcu a tým porušil jeho právo na obhajobu, na základe čoho došlo k porušeniu aj jeho ústavných práv na súdnu ochranu. Z dôvodu neplnenia si povinností napokon svojmu obhajcovi aj vypovedal plnú moc. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a vec tomuto vrátil na ďalšie konanie.

Keďže odvolanie bolo podané včas a osobou oprávnenou, odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade nemohol prisvedčiť námietkam obžalovaného, že boli porušené jeho práva na obhajobu. Je potrebné uviesť, že v žalovanom trestnom čine nejde o taký trestný čin, kde by zákon vyžadoval povinnú obhajobu. Obžalovaný si obhajcu zvolil sám a tento si plnil svoje povinnosti, až do hlavného pojednávania dňa 23.04.2013, ktorého sa nezúčastnil. Obžalovaný však na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní potvrdil, že súhlasil s konaním tohto hlavného pojednávania bez prítomnosti obhajcu, čo odôvodnil tým, že určitým spôsobom bol v strese a nevedel si následky. Odvolací súd si v rámci štúdia spisového materiálu vypočul aj nahrávku z tohto pojednávania, pričom vôbec nenadobudol dojem, že by obžalovaný bol stresovaný alebo nejakým iným spôsobom ovplyvnený. Vedel reagovať na výpoveď poškodeného, dával tomuto otázky, ba dokonca vyprovokoval aj vzájomnú konfrontáciu. Pokiaľ teda obžalovaný vyslovil súhlas s konaním hlavného pojednávania bez prítomnosti obhajcu, súd prvého stupňa zákonne postupoval, keď hlavné pojednávanie vykonal a žiadnym spôsobom neboli narušené práva obžalovaného na obhajobu. Napokon obžalovaný súhlasil aj s vykonaním verejného zasadnutia o jeho odvolaní na krajskom súde bez prítomnosti obhajcu a nemal problém riadne si predniesť svoje návrhy a vyjadrovať sa k položeným otázkam. Námietku obžalovaného vyplývajúcu z jeho odvolania o porušení práva na obhajobu nemohol teda odvolací súd akceptovať.

Pokiaľ sa týka výroku o vine, súd prvého stupňa v predmetnej trestnej veci vykonal všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy a tieto aj správne vyhodnotil a správne uznal obžalovaného vinným tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Aj odvolací súd sa po preskúmaní spisového materiálu s takto zisteným skutkovým stavom v celom rozsahu stotožnil. Vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná na základe výpovede poškodeného D. F. F., ktorý od začatia trestného stíhania zotrvával na tom, že suma 50.000 € bola obžalovanému po vzájomnej dohode zverená dňa 09.08.2010 za účelom sprostredkovania kúpy trojizbového bytu na prvom podlaží na Ul. F. B. - P., v meste K.. V prípade, ak z akéhokoľvek dôvodu nebude kúpna zmluva uzavretá do dňa 23.08.2010, obžalovaný vráti depozit v plnej výške zložiteľovi. Toto tvrdenie poškodeného vyplýva aj z listinného dôkazu v podobe Protokolu o zložení depozitu, podpísaným ako poškodeným, tak aj konateľom Prvej realitnej investičnej, s.r.o., obžalovaným L. G., ako aj z príjmových a výdavkových pokladničných dokladov. Za takejto situácie, keď proti sebe stáli iba tvrdenia obžalovaného na jednej strane a poškodeného na strane druhej, navyiac u poškodeného doložené týmito ďalšími listinnými dôkazmi, ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o pravdivosti tvrdenia poškodeného. Zo žiadneho ani len nepriameho dôkazu nevyplýva, že by zložením sumy 50.000 € poškodeným obžalovanému išlo o pôžičku, tak ako to tvrdí obžalovaný. Svoje tvrdenie napokon poškodený zopakoval obžalovanému priamo do očí aj na hlavnom pojednávaní na súde prvého stupňa. K odvolaniu obžalovaného odvolací súd ešte uvádza, že napadnutým rozsudkom mu nie je dávané za vinu, že by uvedenú sumu od poškodeného úmyselne vylákal (v takomto prípade by sa jednalo o zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zák.), ale to, že sumu zverenú mu na kúpu bytu úmyselne použil na úplne iné, vopred

s poškodeným nedohodnuté účely a iné prostriedky na splnenie si svojho záväzku nemal. Tým prišlo k tomu, že neuzavretím kúpy bytu do dňa 23.08.2010 nemohol zverenú sumu poškodenému vrátiť tak, ako bolo dohodnuté v Protokole o zložení depozitu. Správne bol preto uznaný vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Tr. zák.

Keďže odvolací súd následne nezistil ani pochybenie súdu prvého stupňa pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery, ako aj v postupe pri rozhodovaní o náhrade škody, rozsudok súdu prvého stupňa považoval za zákonný a správny a odvolanie obžalovaného následne podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.